



MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: I.

December 2016

Číslo: XII.

Milí priatelia, bratia a sestry,

adventný veniec na našich stoloch je predzvesťou príchodu najkrajších sviatkov v roku, keď slávime Narodenie nášho Spasiteľa. Rok čo rok požehnávame tieto adventné vence, aby sme sa pri nich modlili, rozprávali a prežívali to nádherné byť SPOLU ako rodina, jednak v našich príbytkoch a jednak aj v našich chrámoch. A cez vianočné sviatky túžia byť všetci prirodzene spolu, aby sa



mohli tešiť nielen z čara týchto sviatkov, ale hlavne z Narodenia Pána Ježiša, ktorý do našich vzťahov prináša lásku, pokoj, porozumenie a radosť. Tomuto je potrebné uveriť a otvoriť sa láske Božej, ktorá chce naplniť naše domovy a srdcia. K týmto sviatkom patrí aj to, že myslíme na seba a obdarúvame sa, niektorí menšími, iní väčšími darmi.

A na tých, ktorí sú od nás vzdialení fyzicky, prejavíme im svoju blízkosť vianočným pozdravom či SMS správou. Nie všetkým je však dopriate byť spolu so svojimi najbližšími. Niektorí bývajú v rôznych službách. Iní zo zdravotných dôvodov sú hospitalizovaní v nemocniciach. A preto myslíme i na nich vo svojich modlitbách. Myslíme i na tých, ktorí sú na cestách. Aj svätý Jozef bol na cestách s Pannou Máriou, ktorá bola v pozeňnanom stave. V čase narodenia Božieho Syna boli bez príbytku, ktorý by bol dôstojným miestom pre Božiu Matku s dieťaťom Ježišom. „*Nebolo pre nich miesta v hostinci*“, píše sv. evanjelista Lukáš. To bolo dôsledkom toho, že nemali miesto ani v srdciach obyvateľov Betlehema, kam prišiel sv. Jozef, aby sa tam dal zapísať s Máriou svojou manželkou.

V tomto zimnom období potrebujeme všetci teplo. Máme teplo v našich príbytkoch, nosíme teplé oblečenie a obuv. Nech je teplo aj v našich srdciach. Nenasledujme chladných Betlehemčanov, ktorí nechceli prijať sv. Jozefa s Pannou Máriou. Nech je tak v našich srdciach oheň lásky roznieťený Božou milosťou. Oheň, ktorý poskytuje teplo a nie chlad v medziľudských vzťahoch. Oheň lásky, ktorý poskytuje dostatok svetla. A práve toto Svetlo priviedla Panna Mária na svet, Ježiša Krista nášho Pána. Jeho svetlo a láska nech prebývajú v nás a nedajme sa premôcť chladom nezájmu a inými temnotami hriechu.

váš duch. otec Milan

CIRKEV JE NAŠA MATKA, KTORÚ MILUJEME A POTREBUJEME

Po skončení Roka Božieho milosrdenstva, ktorý ukončil Sv. Otec František zatvorením Svätej brány v Bazilike Sv. Petra dňa 20. novembra 2016, považujem za potrebné, aby sme uvažovali aj nad prikázaniami, ktoré ustanovila Svätá Cirkev. Často sa stretávame s názormi ľudí, ktorí pohrdajú Cirkvou, nadávajú na jej predstavených a v živote dávajú najavo, že veria síce v Boha, no Cirkev nepotrebujú. Toto je však smutná skutočnosť. Boží Syn, Ježiš Kristus sa stotožňuje so svojou Cirkvou, v nej žije a cez Cirkev pôsobí. A nemôže mať Boha za Otca ten, kto nemá Cirkev za Matku, hovorí sv. Cyprián. A tak sv. Cirkev je našou Matkou, ktorá nás učí, posväcuje a vedie. Uvažovať budeme teraz nad sviatkami, ktoré slávime ako prikázané sviatky. Prvé cirkevné prikázanie nám hovorí: Svätiť prikázané sviatky. V nedeľu a prikázaný sviatok zúčastniť sa na celej sv. omši.

Každá nedeľa je dňom, kedy máme povinnosť byť účastní na svätej omši. Ďalej sú to prikázané sviatky a v priebehu

celého roka ich máme spolu 9. A práve v tomto zimnom nastavujúcom období slávime ich niekoľko. Najprv je to slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie – 8. decembra, potom je to slávnosť Narodenia Pána – 25. decembra, slávnosť Panny Márie Bohorodičky – 1. januára a napokon slávnosť Zjavenia Pána – 6. decembra. Ďalej po Veľkej noci je slávnosť Nanebovstúpenia Pána, Najsvätejšieho Tela a Krvi Krista Pána, svätých Petra a Pavla, Nanebovzatia Panny Márie a Všetkých Svätých. Všetky tieto prikázané sviatky sú v liturgii nazvané slávnosťami.

Svätá Cirkev je našou Matkou, ktorá nás miluje a vie, čo je dobré a osožné nám božím deťom. Chce, aby sme sa nezanedbali a neboli duchovne podvýživní. Je to presne tak, ako keď dobrá matka v rodine prikazuje dieťaťu určité veci a robí to len preto, lebo svoje dieťa miluje a chce len to najlepšie preň.

A tak nech nik z nás nepohŕda tým, čo žiada od nás naša matka Cirkev. V duchu viery a s ňou spojenej poslušnosti to s radosťou prijímajme.

Z KATECHÉZY

V minulom čísle nášho mesačníka sme uvažovali nad tým, ako Boh ide v ústrety človeku. V tejto časti katechézy sa budeme zaoberať odpoveďou človeka Bohu. Sami spoznávajme Božiu iniciatívu v tom, že Boh vstupuje do dialógu s človekom.

Svojím zjavením sa neviditeľný Boh vo svojej nesmiernej láske prihovára ľuďom ako priateľom a stýka sa s nimi, aby ich pozval a prijal do spoločenstva so sebou. Správna odpoveď na toto pozvanie je **viera**. Vierou človek úplne podriaďuje Bohu svoj rozum a svoju vôľu. Celou svojou bytosťou dáva súhlas Bohu, ktorý zjavuje. Túto odpoveď človeka Bohu, ktorý zjavuje, nazýva Sväté písmo „poslušnosťou viery“/KKC 142-143/.

Poslúchať /ob-audire: po-slúchať/ vo viere znamená slobodne sa podriaďiť počutému slovu, lebo jeho pravdivosť zaručuje Boh, ktorý je Pravda sama. Sväté písmo nám dáva za príklad takejto poslušnosti Abraháma. Ale jej najdokonalejším uskutočnením je Panna Mária /KKC 144/.

Viera je predovšetkým osobným primknutím sa človeka k Bohu; súčasne a neoddeliteľne je slobodným súhlasom s celou pravdou, ktorú Boh zjavil. Keďže kresťanská viera je osobným primknutím sa k Bohu a súhlasom s pravdou, ktorú zjavil, líši sa od viery v človeka. Je dobré a správne úplne dôverovať Bohu a bezvýhradne veriť tomu, čo povedal. Bolo by však márne a pomýlené vložiť takúto vieru do nejakého tvora. Pre kresťana je viera v Boha neoddeliteľne spojená s vierou v toho, ktorého on poslal: v jeho milovaného Syna, v ktorom má zalúbenie. Boh nám povedal, aby sme ho počúvali /Mk 9,7/. Nik nemôže veriť v Ježiša Krista, ak nemá účasť na jeho Duchu. Veď Duch Svätý zjavuje ľuďom, kto je Ježiš. Cirkve neprestajne vyznáva svoju vieru v jedného Boha, Otca, Syna a Duchu Svätého /KKC 150-152/.

Viera je Boží dar, nadprirodzená čnosť, ktorú vlieva Boh. Aby sa takáto viera mohla vzbudiť, je potrebná predchádzajúca a pomáhajúca Božia milosť a vnútorná pomoc Duchu Svätého, ktorý by pohol srdce a obrátil ho k Bohu, otvoril oči mysle a dal všetkým pocit šťastia zo súhlasu s pravdou a z viery v pravdu /KKC 153/. Je však takisto pravda, že veriť je pravý ľudský úkon. Dôverovať Bohu a súhlasiť s pravdami, ktoré zjavil, neodporuje ani slobode ani rozumu človeka. V úkone viery ľudský rozum a ľudská vôľa spolupracujú s Božou milosťou /KKC 154-155/.

Dôvodom viery nie je to, že sa zjavené pravdy javia ako pravdivé a pochopiteľné svetlu nášho prirodzeného rozumu. Veríme pre autoritu samého Boha, ktorý zjavuje a ktorý sa nemôže myliť ani nemôže klamať. Viera je istá, istejšia než akékoľvek ľudské poznanie, lebo sa zakladá na samom slove Boha, ktorý nemôže klamať. Patrí k viere, že veriaci túži lepšie poznať toho, komu uveril a lepšie poznať to, čo zjavil.

Hoci viera presahuje rozum, medzi vierou a rozumom nemôže byť skutočný rozpor: lebo ten istý Boh, ktorý zjavuje tajomstvá a vlieva vieru, vložil do ľudského ducha svetlo rozumu. Preto ak metodický výskum v akomkoľvek vednom odbore postupuje naozaj vedecky a v súlade s morálnymi normami, nikdy nebude v skutočnom rozpore s vierou, lebo svetské skutočnosti i skutočnosti viery majú svoj pôvod v tom istom Bohu /KKC 156-159/.

NAD BOŽÍM SLOVOM

„I porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel“.../Lk 2, 8/.

Keď koncom 19. stor. prepojili podmorským káblom Ameriku s Európou, prvé slová ktoré sa týmto spojením niesli boli: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ Boli to presne tie slová, ktorými anjeli zvelebovali Boha, vo chvíli, keď bolo nadviazané pevné spojenie medzi nebom a zemou. Bolo to vo chvíli, keď nám bol daný Boží Syn, Prostredník medzi Bohom a ľuďmi, aby



sme sa v ňom a skrze neho mohli dorozumievať s Otcem, ktorého máme na nebesiach. A nielen to: Ježiš nás chce aj priviesť k nášmu Nebeskému Otcovi.

Je veľmi dôležité, aby ľudia spolu hovorili. Najdôležitejší je ten osobný kontakt, hoci cenné sú aj mnohé dorozumievacie prostriedky ako telefóny, maily, či sociálne siete. Boh k nám v týchto dňoch prehovoril vo svojom Synovi. A s ním nám dal všetko... A skrze neho máme prednášať svoje prosby Otcovi. Boh sa teda zmiloval nad ľuďmi. Poslal im svojho Syna. A hovorí nám: „Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho...“ A Panna Mária v Káne Galilejskej hovorí: „Urobte všetko, čo vám povie.“

A preto sú tu aj slová sv. Pavla: „Zjavila sa Božia milosť na spásu všetkým ľuďom a vychováva nás, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí...“/Tit 2,11-12/. Aby sme mohli získať spásu duše, je tu náš Pán, ktorý je Cesta, Pravda a Život.“ Všetci sme predmetom dobrej vôle nášho Nebeského Otca, ktorý chce spasit' všetkých ľudí a ktorý im chce udeliť svoj pokoj. Pri Pánových jasiach sme pozvaní k zmiereniu a budovaniu pokoja a k zrieknutiu sa všetkého, čo narúša vzájomné vzťahy. Zrieknuť sa môžeme zbytočných slov, necitlivého prístupu a svojho JA. Božia milosť, ktorá sa zjavila na spásu všetkým ľuďom nás teda vychováva... Nechajme sa preniknúť touto Božou milosťou. Nechajme sa naplniť svetlom a pokojom betlehemskeho Dietťa'a.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

6. december – Sv. Mikuláš

Svätý Mikuláš je ďalším obľúbeným svätcom pre nás všetkých. Každý si uvedomujeme, že sa patrí v tento deň našim blízkym niečo pekné nezištne podarovať, hlavne deťom urobiť radosť.

Bazilika sv. Mikuláša v Trnave nesie meno tohto svätca. Veľmi pekné sú maľby vo svätyni tohto chrámu, ktoré poukazujú na niektoré chvíle z jeho života. Sv. Mikuláš sa narodil okolo r. 280 v Patrase v Grécku a zomrel 6. decembra okolo r. 350 v Turecku.



Skutočná história, legenda a tradícia vytvárajú v osobe sv. Mikuláša pestrý obraz: Mikuláš je svätec a priateľ detí, patrón zajatcov, ochranca dobrej svadby, biskup, vyznávač a pomocník v núdzi.

Historicky je doložené, že Mikuláš sa okolo r. 300 ako mladý muž stal biskupom v Myre. Potom začalo však prenasledovanie kresťanov za Galéria Valéria Maximina. I Mikuláš sa dostal okolo r. 310 do zajatia a bol vo väzení ťažko trýznený. Poznačený utrpením a mučením vystúpil r. 325 na slávnom Nicejskom koncile. Napokon je historicky známy len dátum jeho smrti.

Sv. Mikuláš sa vyobrazuje často ako biskup s tromi guľami na kniže. Toto znázorňovanie sa vzťahuje na legendu: jeden šľachtic poslal svoje tri dcéry do verejného domu, aby si tam hriechom spôsobom zabezpečili peniaze na veno ku svadbe. Mikuláš však v noci hodil cez okno týmto trom mladým ženám peniaze na veno, aby sa mohli vydať.

Kult sv. Mikuláša sa šírila najprv vo východnej Cirkvi, neskôr i v slovanských krajinách. K najväčšiemu uctievaniu sv. Mikuláša došlo od 8. stor. v Rusku a od tej doby je aj patrónom Ruska. Jeho kult sa potom šírila aj v Európe. Talianski námorníci alebo piráti v r. 1087 ulúpili jeho pozostatky zo sargofágu kostola v Myre a priniesli ich do Bari v Apulii, kde vtedy vládli Normani. V Bari postavili k uchovávaniu jeho relikvií baziliku sv. Mikuláša. Pápež Urban II. posvätil r. 1089 kryptu s Mikulášovou schránkou. V tejto prekrásnej románskej bazilike v južnom Taliansku dodnes sa uchováva hrob sv. Mikuláša.

JEŽIŠ KRISTUS A JEHO TITULY

– MESIÁŠ, BOŽÍ SYN, BOŽÍ SLUŽOBNÍK, KRÁĽ, SYN DÁVIDOV, SYN ČLOVEKA

V tomto vianočnom období si pripomínáme viac ako kedykoľvek počas roka pri čítaní evanjelia, vo vianočných koledách, piesňach, blahoprianiach a to nie len u katolíkov, ale u všetkých kresťanov, príchod Ježiša z Nazaretu, Krista, Mesiáša, Spasiteľa, nášho Pána, ktorý sa narodil z rodu Dávidovho. Prišlo nebo na zem. Boh sa stal človekom. Zamýšľame sa nad významom každého z uvedených titulov, čo znamenajú pre nás ľudí a ako Ježiš chápal seba samého, ako chápal svoj vzťah k Bohu a k ľuďom. Odpoveď nachádzame v prvom rade v Biblii, v Starom i v Novom zákone, mnohokrát iba obrazne, preto nám pomáha výklad evanjelií prostredníctvom kňazov, ale aj učiteľov teológie. „V Novom zákone nachádzame až 55 titulov Ježiša“ (KULISZ, 1996, s.115), pričom v tejto úvahe spomenieme len šesť z nich a to: Mesiáš, Boží syn, Boží služobník, Kráľ, Syn Dávidov, Syn človeka.

Skôr než sa pokúsime bližšie vyjadriť či popísať náplň uvedených titulov, považujeme za potrebné venovať pozornosť aj menu Ježiš Kristus, Pán. Všetci sa modlíme modlitbu Anjel Pána zvestoval Pane Márii...a Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami. Meno **Ježiš** znamená v hebrejčine „Boh spasí“. Anjel Gabriel pri zvestovaní hovorí, že jeho vlastné meno bude Ježiš. Toto meno vyjadruje aj jeho totožnosť, aj jeho poslanie. Dieťa narodené z Panny Márie dostáva meno **Ježiš**, „lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov“ (Mt 1, 21): „Lebo niet pod nebom iného mena, daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení“ (Sk 4, 12). Keďže „okrem Boha“ nemôže nik „odpúšťať hriechy“ (Mk 2, 7), iba on v Ježišovi, svojom večnom Synovi, ktorý sa stal človekom.

Kristus znamená „Pomazaný“, „Mesiáš“. Ježiš je Kristus, lebo ho „Boh pomazal... Duchom Svätým a mocou“ (Sk 10, 38). On bol „ten, ktorý má prísť“ (Lk 7, 19).

Meno **Pán** označuje božskú zvrchovanosť. Vyznávať alebo vzývať Ježiša ako Pána znamená veriť v jeho božstvo: „Nik nemôže povedať Ježiš je Pán, iba ak v Duchu Svätom“ (1 Kor 12, 3). „Ježiš Kristus je skutočne „Pán“ (Ž 110, 1) a súčasne je „kňazom naveky“ (Ž 110, 4; Hebr 5, 6-10; 7, 23-24).“ S týmto titulom sa môžeme stretnúť v niektorých krátkych vyznaniach viery, prítomných v Pavlových listoch - Ježiš je Pán; Ježiš Kristus je Pán. Titul Pán – gr. *Kýrios* je grécky preklad slova Jahve (YHWH). Meno Pán sa stalo najbežnejším menom na označenie božstva Boha Izraela. Keď v Novom zákone Ježiša označujú názvom Pán, dokazujú tým, že ho uznávajú za Boha. Ľudia sa často obracajú na Ježiša s oslovením „Pán, Pane“ zvlášť v prípadoch, keď ho chcú požiadať o akúkoľvek pomoc a zdravie.

Tituly **Mesiáš, Syn Boží a Syn človeka** sú najstaršieho dáta v tradícii viery. Aramejské slovo *mešiha*, hebrejské *mašiah* a grécke *chrestos* znamenajú slávnostné pomazanie osoby, ktorá bola poverená osobitnou úlohou. Pojem *mesiass* je gréckou formou aramejského slova *mešiha*. Grécke slovo *krein* znamená mazať, natierať, rozotierať. Všeobecne pojmy *mašiah* a *krein* znamenajú natieranie. Titulom „Pomazaný - Mesiáš“ sa nazývali nielen králi pochádzajúci z Dávidovho rodu, ale aj iní, ktorí sa stávali nástrojmi v Božej ruke. (KULISZ, 1996, s.117).

Boží Syn. „Ježiš Kristus je pravý Boh a pravý človek. Jeden z najsvätejšej Trojice, jednorodený Syn Otca, vzal si v čase skrze Ducha Svätého z Márie ľudskú prirodzenosť.“

„V Synovi Božom sú dve prirodzenosti, jedna božská a druhá ľudská, ktoré Kristova osoba tak spojila, že sa nikdy nebude dať oddeliť božstvo od ľudskosti a ani ľudskosť od božstva. Preto je Kristus v jednote jednej osoby dokonalý Boh a dokonalý človek.“ (NEUNER, ROSS, 1995, s. 95-137).

Apoštol Pavol označuje pri ohlasovaní Ježiša Krista titulom **Syn Boží**. Tento titul sa v Starom zákone dával anjelom, vyvolenému národu, kráľom, synom Izraela. V týchto prípadoch to bolo vyjadrenie adoptívneho synovstva, t.j. Boh prijíma človeka za svojho syna a vzniká medzi nimi vzťah dôvery. U Ježiša išlo o skutočné synovstvo. Titul *Boží Syn* je potvrdený aj samotným Bohom, keď pri krste v Jordáne a pri premenení na vrchu Tábor, bolo počuť hlas: „*Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho!*“ /Mk 9,7/



„Syn nie je zrodený alebo splodený z ničoho, alebo z nejakej inej podstaty, ale z lona Otcovho, čiže z jeho podstaty. Otec je teda večný, večný je aj Syn. Keďže bol vždy Otcom, mal vždy aj Syna, ktorému bol Otcom. Syn bol z Otca zrodený bez začiatku. Tohto syna však preto, že je splodený z Otca, nevoláme odštiepenou čiastočkou z jeho prirodzenosti, ale tvrdíme, že dokonalý Otec splodil dokonalého Syna bez umenšenia, bez odštiepenia, pretože iba božstvu patrí, že nemôže nemať rovného syna. Tento Boží Syn je Synom podľa prirodzenosti, nie adoptovaním.“ (NEUNER, J.- ROSS, 1995, s. 137).

„Celý život Syna je poslušnosťou Otcovej vôle a jeho spásnosnému plánu, preň obetuje svoj život. Zároveň však tento rozmer vyjadruje jeho „moc“. Syn má totiž plnú slobodu disponovať sám sebou, a preto si znova berie život, ktorý pred tým dal. Obeť vlastného života, moc dať ho a znovu si ho vziať, dostávajú zmysel len vo svetle Otcovej spásnej vôle, jeho lásky a spoločensťva, ktoré oboch spája vo zväzku Trojice.“ (FISICHELLA, 1999, s. 27).

Boží služobník. „Proroci boli nazývaní Božími služobníkmi – liturgmi práve pre ich službu Bohu. Aj v Novom zákone sa stretávame s pojmom *liturgia* a s jeho rozličnými odvodzeniami na viacerých miestach a vo viacerých významoch. Aj Zachariášova služba v chráme bola takto chápaná /Lk 1,23/. Podobne Kristus, ako služobník Božieho prístavku, v Liste Hebrejom je predstavený ako liturg.“ /Hebr 8,2/. (KULISZ, DOLINSKÝ, CSONTOS, 2008, s. 285). Prorok Izaiáš predstavuje Božieho služobníka – Krista, muža bolesti, ktorý poznal utrpenie /Iz 53,3/.

Kráľ. O vznešenosti kráľovskej hodnosti Krista a jeho moci vydáva svedectvo Sväté písmo. Sám Kristus na súde pred Pilátom potvrdil svoju kráľovskú hodnosť.

„Pilát povedal: „*Tak predsa si kráľ?*“ Ježiš odpovedal: „*Sám to hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil*

a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde“ (Jn 18, 37). Kristus je kráľom ľudí z viacerých dôvodov: z titulu dedičstva, nakoľko je Božím Synom, je kráľom všetkých ľudí aj z titulu vykúpenia, lebo nás oslobodil z otroctva zlého ducha a zaplatil za nás cenu vlastnej krvi, je našim kráľom aj z titulu našej slobodnej voľby. Kristovo kráľovanie v Cirkvi je v tom, že ju riadi a spravuje, jednak svojím Duchom, ktorého jej udeľuje, ale aj prostredníctvom hierarchie – zákonitých predstavených Cirkvi. Určitým spôsobom uplatňuje svoju kráľovskú moc aj v civilnej spoločnosti, najmä tak, že sa v nej uplatňuje duch evanjelia a zachovávajú sa kresťanské zásady a Božie prikázania. Kristova kráľovská moc sa vzťahuje aj na celý stvorený svet. „Božie kráľovstvo sprítomňoval Ježiš odpúšťaním hriechov.“ (KULISZ, 1996, s.124).

Syn Dávidov. Texty Nového zákona poukazujú na to, že Ježiš pochádza z Dávidovho rodu. „*Ježiš, Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou*“ (Mk 10,47). „Sám Dávid ho nazýva Pánom; ako potom môže byť jeho synom? Mohlo by sa zdať, že Ježiš týmto spôsobom popiera svoj pôvod z Dávidovho rodu. Ukazuje, že vzťah podľa tela nie sú v jeho poslaní spásy najdôležitejšie. Sv. Pavol to neskôr vysvetlil v Liste Rimanom, keď napísal, že hlása evanjelium o Božom synovi, ktorý „podľa tela pochádza z Dávidovho rodu, podľa ducha svätosti od vzkriesenia z mŕtvych je ustanovený v moci ako Boží Syn“ (KULISZ, 1996, s.124).

Syn človeka. Starý zákon používa tento pojem preto, aby zdôraznil obmedzenosť, pominuteľnosť človeka, jeho slabosť. Počas svojho života Ježiš Kristus dokazoval, že je Boh aj človek. Vo Svätom písme bolo povedané všetko ohľadom božsko-ľudskej identity Ježiša Krista, ale nie všetko bolo jasné pre veriacich. Ako je možné súčasne tvrdiť, že Ježiš Kristus je pravý Boh a zároveň aj pravý človek? No tieto dve tvrdenia sa navzájom nevyklučujú.

Pred veľradou, v poslednej hodine života Ježiš vyjadril svoje tajomstvo. Ježiš nielenže potvrdil, že je Mesiáš, Boží Syn, lež aj spresnil svoju odpoveď, keď dodal: „*Odtiaľ uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch*“ (Mt 26,64; Mk 14,62; Lk 22,69). Tieto slová boli plným vyjadrením tajomstva, ktoré Ježiš vyjadril titulom Syn človeka. Večne existujúci Syn človeka, aby mohol uskutočniť spásu, musel začať jestvovať ako človek. No i tak má božský pôvod. Svojím životom, ohlasovaním a skutkami zjavoval Otca, aj tajomstvo svojho prirodzeného synovstva. (KULISZ, 1996, s.131-132).

Ježiš Kristus je pravý Boh a pravý človek, je našim bratom a Božím Synom a my sme Božími deťmi. I keby sme všetky jeho tituly vymenovali, nikdy by sme nedospeli ku konečnému výpočtu, čo ani nie je potrebné, pretože pre každého z nás je i priateľ, ochranca, milosrdenstvo, Spasiteľ.... Na prvom mieste je On Boh lásky a touto láskou by sme mali žiť svoj život. A určite by sme zvíťazili nad vojnami, terorizmom, rasovou aj náboženskou neznašanlivosťou. Mali by sme všetci prejavovať lásku k bližnému ako píše sv. Pavol (1 Kor 13,1-13). Tento hymnus na lásku nosiť však v srdci, aby sme si zaslúžili mať účasť na titule Krista – kresťan.

Nech naše srdcia sú čisté a pripravené prijať Ježiša Krista, nášho Pána, Mesiáša z kráľovského rodu, Syna človeka, Syna Boha; nech dieťa narodené v Betleheme, uložené v jasliach prežiarí naše srdcia, prístavky, naše rodiny. Nebo, ktoré prišlo na zem nech prinesie každému zdravie, pokoj, lásku, veľa Božích milostí a požehnaní.

Anna Jurovčíková, Lošonec

PRÍBEH PRE POTEŠENIE DUŠE

DNES VONIATE AKO MOJA MAMKA...

Na začiatku školského roka triedna učiteľka v šiestej triede zastala pred jej bývalými piatakmi. Rozhliadla sa po triede a povedala, že všetkých má rovnako rada a všetkých rada vidí. Bola to veľká lož, pretože v prednej lavici schúlený do kľbka sedel chlapec, ktorého nemala rada.

Ešte v piatej triede si všimla, že sa nehrá so spolužiakmi, je oblečený v špinavých šatách a smrdí, akoby sa nikdy neumýval. Postupom času sa jej vzťah k tomuto žiakovi, stále viac a viac zhoršoval, až mala chuť poškrtať všetky jeho písomné práce červeným perom a dať mu päťku. Tentoraz dostala za úlohu od riaditeľky školy vypracovať posudok a analyzovať charakteristiky všetkých žiakov. Hodnotenie svojho neoblúbeného žiaka uložila až na samý koniec. Keď sa dopracovala k rozboru jeho osobnosti, neochotne začala študovať jeho materiály a zostala úplne ohúrená. Učiteľka, ktorá viedla malého chlapca v prvej triede, napísala: "Je to brilantné dieťa s rozžiareným úsmevom. Robí domáce úlohy čisto a správne. Je mi potešením byť vedľa neho." Učiteľka v druhom ročníku o ňom napísala: "Je to vynikajúci žiak, ktorého si jeho spolužiaci cenia, ale mal problémy v rodine. Jeho matka má smrteľnú chorobu a jeho život doma je podľa mňa neustály boj so smrťou" Učiteľka v treťom ročníku napísala: "Smrť jeho matky ho veľmi ťažko zasiahla. Snaží sa zo všetkých síl ako sa najlepšie vie, ale jeho otec nepreukazuje o neho záujem a jeho život doma môže čoskoro mať vplyv na jeho vzdelanie, ak sa s tým nič neurobí." V štvrtej triede učiteľ napísal: "Tento chlapec je neakurátny, nemá záujem o učenie, nemá takmer žiadnych priateľov a často zaspáva priamo na vyučovaní." Po prečítaní charakteristik sa učiteľka veľmi zahanbila. Cítila sa ešte horšie, keď jej na Vianoce všetci žiaci priniesli darčeky zabalené v lesklom baliacom papieri s farebnou stužkou. Darček jej neoblúbeného žiaka bol zabalený v hrubom hnedom papieri. Niektoré deti sa začali smiať, keď učiteľka vybrala z balíčka náramok, na ktorom chýbalo niekoľko kamienkov a polovice prázdnu fľaštičku parfumu. Potlačila výsmech, keď zvolala: „Oh, to je krásny náramok!“ A otvoriac fľaštičku pokvapkala si trochu voňavky na zápästie. V tento deň chlapec vychádzal z triedy ako posledný. „Dnes voniate ako moja mamka,“ povedal. Keď odišiel, dlho plakala.

Po nejakej dobe, sa s jej pomocou začal najmenej oblúbený žiak vracat' späť do života. Ku koncu školského roka sa stal jedným z najlepších študentov. Neskôr, keď už mala iných žiakov v inej triede, našla pod dverami do triedy lístok, kde chlapec napísal, že je najlepšia zo všetkých učiteľov, ktorých kedy vo svojom živote mal. Trvalo ďalších päť rokov, kým dostala ďalší list od svojho bývalého žiaka. Napísal jej, že zmaturoval ako tretí najlepší v ročníku a že je aj naďalej najlepším učiteľom v jeho živote.

Prešlo zopár rokov a učiteľka dostal ďalší list, v ktorom jej mladý muž napísal, že aj napriek všetkým ťažkostiam vyštudoval univerzitu s najlepšimi známami a potvrdil, že je stále najlepším učiteľom, ktorého mal vo svojom živote. Po čase prišiel list, v ktorom písal, že po univerzite sa rozhodol zvýšiť úroveň svojich vedomostí. Teraz už stál titul pred menom

aj za menom. Aj v tomto liste nezabudol dopísať, že je najlepšia zo všetkých učiteľov, ktorí boli v jeho živote. Ale čas šiel ďalej. V jednom zo svojich listov, napísal, že sa stretol so ženou svojho života a chce sa oženiť. Písal, že jeho otec zomrel pred dvoma rokmi a pýtal sa, či by neodmietla sedieť na tejto svadbe na mieste matky ženicha. Samozrejme, že učiteľka súhlasila. Vo svadobný deň svojho žiaka mala na ruke náramok s chýbajúcimi kameňmi a kúpila si rovnaký parfum, ktorý pripomínal chlapcovi jeho matku. Stretli sa, objali a on cítil vôňu domova. „Ďakujem že ste vtedy uverili vo mňa. Ďakujem vám, že ste mi dali pocítiť, že ma niekto potrebuje a vrátili ste mi sebavedomie. Naučili ste ma veriť v seba, ale aj rozlišovať správne od nesprávneho.“ Učiteľka so slzami v očiach odpovedala: „Mýliš sa, to ty si ma naučil všetko. Nevedela som, ako učiť, kým som ťa nestretla.“

NEPOŠKVRNENÁ PANNA MÁRIA

Advent je časom, kedy sa pripravujeme a túžobne očakávame príchod Ježiša Krista. Očakávame jeho druhý príchod na konci vekov, kým nepríde v sláve, no očakávame a pripravujeme sa i na sviatky jeho narodenia, kedy slávime jeho prvý príchod. Starozákonný Boží ľud dlho čakal na prisľúbeného Vykupiteľa, ktorý napokon prichádza vtedy, keď ľudstvo bolo pripravené prijať ho.



Sv. Pavol túto dobu zaznamenáva ako plnosť času, kedy Boh poslal svojho Syna narodeného zo ženy...(porov. Gal 4,4). Kto je táto spomínaná žena? Vieme, že nepochybne ide o Pannu Máriu, ktorú si Boh už dávno vopred vyvolil, aby sa stala dôstojným príbytkom Vteleného Božieho Slova, ktorým je Ježiš Kristus. On ponížene prichádza pred dvetisíc rokmi, aby pôsobením Ducha Svätého začal prebývať pod srdcom Panny Márie, z ktorej sa narodil. On, ktorý nám bol podobný vo všetkom okrem hriechu, sa chcel narodiť z čistej Panny, ktorú ako jedínú nepostihla škvrna dedičného ani osobného hriechu, pretože Boh ju od toho uchránil a pre budúce zásluhy Ježišovej smrti, si takto pripravil v živote prečistej Panny dôstojný príbytok pre svojho Syna. A preto oslavujeme Pannu Máriu ako Kráľovnú bez poškvry dedičného hriechu počatú. Nepoškvrené Počatie Panny Márie je pravda našej viery, ktorú blah. Pius IX. slávnostne vyhlásil dňa 8. decembra 1854. Je to deň, kedy pri slávení tohto veľkolepého

mariánskeho sviatku, z mnohých chrámov sveta zaznieva pieseň „*Celá krásna si Mária, v tebe škvrny nijakej niet*“. V tento deň aj hlavné mesto Slovenska – Bratislava, býva zasvätené pod ochranu Panny Márie.

Napokon neslobodno zabudnúť, že aj naše srdcia sa môžu a majú sa stať príbytkom Božieho Syna. I napriek tomu, že sme poznačení dedičným hriechom a často sa dopúšťame aj osobných hriechov, predsa po ich očistení aj naše srdce je pripravené, aby v ňom vládol Ježiš. Panna Mária od tej chvíle ako povedala Bohu svoje „Fiat“, čiže akonáhle súhlasila s božím plánom spásy, podľa ktorého sa má stať matkou Božou, odvtedy sa stala živým príbytkom Ježiša Krista. Aj my, keď prijímame Spasiteľa v Eucharistii, sme živými príbytkami. S radosťou a so živou vierou otvárajme svoje srdce Kristovi, nech v ňom On má svoje prvé miesto, nech z neho pramení pokoj a bratská láska, ktoré môžu veľa zmeniť v nás i okolo nás, v našich rodinných či sociálnych pomeroch a vzájomných vzťahoch. Veď v Božom slove, cez ktoré sa nám prihovára ústami Cirkvi a vo sviatostiach je tu práve pre nás...

Z VINÁRSTVA

POŽEHNANIE VÍN NA SVIATOK SV. JÁNA, APOŠTOLA A EVANJELISTU

Môj priateľ ma prekvapil otázkou „Vieš, kto je patrón vinárov?“ Bez váhania som odpovedal: „Svätý Urban, veď jeho sochu máme vo vinohradoch“. Potom začala krátka polemika o tom, kto je patrón vinárov a tiež, kto je patrón vinohradníkov a dal mi vysvetlenie. Sv. Urban je patrón vinohradníkov a sv. Ján, evanjelista je patrón vinárov. Tak sa pozrime ako to vlastne je.



Veriaci odjakživa uctievali ako svojich patrónov - svätcov. Od patrónov žiadali zvláštny príhovor u Boha pre ochranu určitého miesta, ľudí, ľudskej činnosti a vecí. Jeden svätý môže byť patrónom pre viacero činností a naopak jedna činnosť môže mať viac patrónov. Ešte k tomu

v jednotlivých krajinách rozdielne dominujú rôzni svätí ako patróni vinárov. Už najstaršie liturgické kalendáre, na dni nasledujúce bezprostredne po slávnosti Narodenia Pána, uvádzajú skupinu sviatkov. Stredovek v týchto svätých videl akoby čestný sprievod novonarodeného Kráľa a nazval ich „*Comites Christi*“ - Kristovi sprievodcovia. V rímskej liturgii sú to: prvomučeník Štefan (26. 12.), apoštol Ján (27. 12.) a deti, ktoré dal zavraždiť Herodes v Betleheme (28. 12.).

Čo nám hovorí história o sv. Jánovi? Sv. Ján, apoštol a evanjelista, bol bratom sv. Jakuba Staršieho.

Boli synovia Zebedeja a Salome. Otec bol rybárom, sv. Ján pochádzal rovnako ako Peter z Betsaidy. Spolu s Petrom a Jakubom tvorili akési naj dôvernejšie spoločenstvo okolo Pána Ježiša. Boli svedkami *Premenenia na hore*, ale tiež boli prítomní aj v *Getsemanskej záhrade*, kde sa Kristus Pán krvou potil. Pán Ježiš ich nazval „*synovia hromu*“. Stará tradícia, zachovaná v liste Polykarpa z Efezu pápežovi Viktorovi (189 -198), hovorí o sv. Jánovi, ale týka sa to aj jeho brata Jakuba, toto: „Ján, ktorý spočinul na prsiach Pána, bol rodom kňaz a nosil PETALON. Bol svedok a učiteľ. On odpočíva v Efeze“. Podľa tohto svedectva obidvaja pochádzali z veľkňazskej rodiny. Právo nosiť PETALON (veľkňazská členka) mali len veľkňazi. Sv. Ján podľa tradície pôsobil v Efeze, kam si vzal k sebe aj Pannu Máriu, ktorú mu Kristus, keď zomieral na kríži, dal za matku jemu i nám všetkým. Za cisára Domiciána (vládol v rokoch 81-96) bol vo vyhnanstve na ostrove *Patmos*, kde napísal knihu *Zjavenia sv. apoštola Jána* a po návrate do Efezu napísal okolo roku 70 posledné, štvrté *Evanjelium podľa Jána*, preto sa často označuje ako Ján – evanjelista. Pri jeho písaní poznal texty predchádzajúcich troch (Evanjelium podľa Matúša, Evanjelium podľa Marka, Evanjelium podľa Lukáša). V jeho evanjeliu je preto viacero udalostí, ktoré iné evanjeliá nespomínajú a ktoré Ján osobne zažil počas svojho života s Ježišom. Okrem toho je aj autorom troch Jánových listov. Ako jediný apoštol zomrel prirodzenou smrťou vo vysokom veku, bolo to asi v roku 101 za cisára Trajána (vládol v rokoch 98-117).

K jeho úcte prispela aj legenda, podľa ktorej, aby obrátil istého pohanského kňaza v Efeze, vypil otrávené víno, a nič sa mu nestalo. Ďalšia legenda hovorí, že bol v Ríme pred Latinskou bránou hodený do kade s vriacim olejom bez toho, že by mu to uškodilo.

Na sviatok tohto svätca je na Slovensku tradícia - **požehnanie vína**. Tento zvyk sa zachoval dodnes aj v našej obci. Na tento sviatok požehnané víno zvané aj „*Jánova láska*“ sa pije preto, aby chránila telo a dušu pred nemocami, aby uchovala priateľstvo medzi ľuďmi. V niektorých krajoch podával vinár posvätené víno členom rodiny, časť použil na pokropenie vinice a zvyškom dolial sudy, aby sa víno nekazilo.

Termíny požehnať, posvätiť a vysvätiť sa občas nepoužívajú správne, ba dokonca sa navzájom zamieňajú, akoby boli rovnocenné. Termín - **požehnanie, požehnať (lat. benedictio)** odkazuje na viditeľné znaky, ktorými sa vyjadruje a uskutočňuje posväcovanie ľudí v Kristovi a oslava Boha. Vzťahujú sa však aj na stvorené veci – ich množstvom a rozmanitosťou totiž Boh človeka požehnáva. Preto sa

termín požehnať vzťahuje na osoby, budovy, činnosti veriacich, predmety a zariadenia v kostole, predmety ľudovej nábožnosti a pod. Označenia - **posviacka, posvätenie, posvätiť (lat. dedicatio)** sú vyhradené iba kostolu a oltáru. Aj v tomto prípade, ako pri požehnaní, sa daná vec, či miesto stáva posvätným, no rozdiel je v tom, že posvätenie udeľuje predmetu charakter väčšej stability - trvalého určenia, napr. v kostole. Tiež treba poznamenať, že posvätenie vykonáva biskup (iba ak si to vyžadujú celkom mimoriadne okolnosti, môže túto úlohu zveriť osobitne splnomocnenému kňazovi) na rozdiel od požehnaní, ktoré môže vykonať každý kňaz. Tretí termín - **vysviacka, vysvätiť (lat. ordinatio)**, ktoré sú spojené výlučne s vysluhovaním sviatosti posvätného stavu, čiže týkajú sa biskupa, kňaza a diakona. Tento úkon je zverený výlučne biskupovi. Jednoduché zhrnutie: posviacka – kostola a oltára; požehnanie – ostatných osôb a vecí; vysviacka – biskupa, kňaza a diakona.

Takže, 27. decembra, na sviatok sv. Jána, apoštola a evanjelistu, bude v kostole v Horných Orešanoch požehnanie vína. Všetci sme srdečne vítaní!

Ing. Marko Novák, CSc.

PREDVIANOČNÝ DEVIATNIK

Už niekoľko rokov sa koná v našej farnosti od 15. do 23. decembra predvianočný deviatnik „Kto dá prístrešie Svätej rodine?“ Do tejto modlitbovej aktivity sa zapája deväť rodín. Každý večer po sv. omši sa stretávame na modlitbách vždy v inej domácnosti. Môžu sa pridať aj ľudia ku ktorým sa nejde do domácnosti. Pri pobožnosti sa z domu do domu prenáša soška Svätej rodiny hľadajúcej príbytok. Po prijatí obrazu do nového príbytku nasledujú mariánske piesne a pieseň: „Kto klope tam?“ Pokračuje modlitba radostného ruženca, loretánske litanie a iné spevy a modlitby schválené pre túto adventnú pobožnosť. Tak vytvárame spoločenstvo veriacich, ktoré je odpoveďou na slová Pána Ježiša: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“

Cieľom deviatnika je:

- dať duchovnú náhradu za odmietnutie a urážky Sv. rodiny, ktoré sa jej dostávajú
- preukázať lásku a úctu Panne Márii ako Ježišovej a našej Matke
- pripraviť sa na dôstojné slávenie Vianoc a vyprosiť si od Ježiša jeho milosť, lásku a pokoj pre naše rodiny

VZÁCNE JUBILEUM



Dňa 18. 12. 2016 sa dožíva vzácných **80 rokov života**, náš bývalý duchovný otec a správca farnosti v Horných Orešanoch v rokoch 2000 – 2009, **vdp. Miloslav Mrva**. Milý náš jubilant, dôstojný Otče! Zo srdca Vám prajeme všetko najlepšie, dobré zdravie, veľa síl duchovných i telesných, hojnosť Božieho požehnaní a ochranu Matky Božej, patrónky našej farnosti. Nech Boží pokoj, láska, optimizmus a duch radosti Vás sprevádzajú aj v ďalších rokoch Vášho života. S veľkou úctou a láskou si na Vás spomínáme.

Vďační farníci z Horných Orešian

Sv. omša na poďakovanie z príležitosti životného jubilea za nášho bývalého duchovného Otca, vdp. Miloslava Mrvu bude v nedeľu 18. 12. 2016 o 9.30 v Lošonci a v pondelok 19. 12. 2016 o 17.30 v Horných Orešanoch.

Dňa 26. 12. o 11.00 hod. bude v Smoleniciach spolu s Mons. Jánom Oroschom slávená sv. omša za nášho jubilanta.

UDALOSTI

- Uprostred jesene, keď sa príroda oblieka do pestrých šiat, bola dňa 24. októbra 2016 na lesnej ceste požehnaná kaplnka, ktorá nesie meno sv. Františka. Na tomto mieste bola zároveň slúžená aj sv. omša.



PRIPRAVUJEME

- 18. 12. 2016 Tradičný vianočný punč (LOMOZ)
- 25. 12. 2016 Jasličková pobožnosť s FidliCantmi
- 26. 12. 2016 Svätoštefanská ľudová omša o 11:00
- 28. 12. 2016 Novoročná kapustnica (OcÚ)
- 6. 1. 2017 Vianočný koncert (FidliCanti a hostia)

Spovedanie chorých k vianočným sviatkom

9. december – Lošonec
16. december – Horné Orešany
19. december – Horné Orešany

Spoločná sv. spoveď v našej farnosti - 17. december

10,00 – 11,30 Lošonec
14,00 – 16,30 Horné Orešany

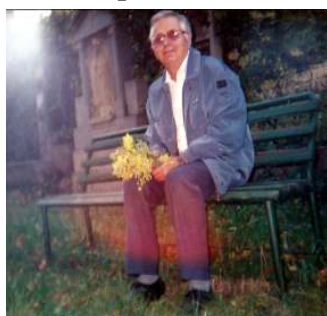
Opustili nás...

6. 11. Pavol Hájiček, vo veku 74 rokov z H. Orešian
29. 11. Viliam Heger, vo veku 73 rokov

Spoločne vykročili do života

12. 11. Marek Halenár a Katarína Bažíková

Súctou spomínáme



Dňa 11.12. 2016 uplynulo rok odvtedy ako si náš Pán života a smrti povolal k sebe manžela, otca a starého otca Stanislava Štibraného. I pri pohľade na veľkolepý drevený vyrezávaný Malokarpatský Betlehem si v srdci uchováваме na neho veľkú spomienku a vďačnosť.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY
NA DECEMBER 2016

Všeobecný: Aby nikde na svete neboli deti povolávané do vojenskej služby.

Evanjelizačný: Aby európske národy znovu objavili krásu, dobro a pravdu evanjelia, ktoré dáva životu radosť.

Úmysel KBS: Aby sa upevnilo presvedčenie, že manželstvo muža a ženy je nerozlučiteľný zväzok, a aby naši rodičia poskytovali svojim deťom správnu výchovu a potrebné rodinné zázemie.

SV. OMŠE POČAS VIANOČNÝCH SVIATKOV

| | |
|-------------------------------------|--------------------------------|
| 24. 12. – Štedrý deň | 29. 12. |
| 8,00 H. Orešany | 17,30 H. Orešany |
| 22,00 Lošonec | 30. 12. – Svätej rodiny |
| 25. 12. – Narodenie Pána | 16,00 Lošonec |
| 00,00 H. Orešany | 17,30 H. Orešany |
| 8,00 /Pastierska/ H. Orešany | 31. 12. – Sv. Silvestra |
| 9,30 Lošonec | 16,00 Lošonec |
| 11,00 /Farská/ H. Orešany | 17,30 H. Orešany |
| 26. 12. – Sv. Štefana | /Sv. omše budú spojené |
| 8,00 H. Orešany | s ďakovnou pobožnosťou/ |
| 9,30 Lošonec | 1. 1. 2017 – P. Márie |
| 11,00 H. Orešany | Bohorodičky |
| 27. 12. – Sv. Jána, apoštola | 8,00 H. Orešany |
| 17,30 H. Orešany | 9,30 Lošonec |
| 28. 12. – Sv. Neviniatok | 11,00 /Farská/ H. Orešany |
| 8,00 H. Orešany | |
| 16,30 Lošonec | |

„DÔLEŽITÉ VŽDY BOLO A BUDE LEN TO,
ČO BOLO TREBA PRE BLAHO NIE
JEDNOTLIVCA, ALE VŠETKÝCH ĽUDÍ.“

L. N. TOLSTOJ



Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifickú skupinu čitateľov so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor.

Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15.

IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225